

Stressade vuxna och trasiga barn

Jag skyndar framåt. Tid känns blasé, det är inte för tiden jag skyndar. Jag skyndar enbart för mig, inte sällan mot det abstrakta framåt. Mer och ytterligare mer framåt. Plötsligt ser jag någon som skyndar i samma takt som jag, en någon som också är på väg till busshållplatsen. Jag skyndar lite mer, men personen bredvid ökar i samma takt. Jag ökar ytterligare lite och så håller vi på. För vi kan aldrig skynda nog. Jag är en förlorare om det visar sig att jag kunde skyndat lite mer.

Över en middag berättar en kompis om hur hennes dotter blivit inlåst i en mörk och kall skrubb på skolan. En dotter på nyss fyllda sju år, hon går inte ens i ettan. En dotter som nu inte kan vara själv på övervåningen, en dotter som blivit mer mörkrädd än innan, en dotter som slutat skratta som innan. Min kompis sammankallade i rasande fart lärare, rektor och berörda. Jo men vi har det bästa betygsresultatet i kommunen svarar rektorn på en skola i Stockholms mest exklusiva kranskommun. Ja, mendså!

Varför stänger barn, som har det just så som vi drömmer om att de ska ha det, in andra barn? Varför är inte barn som har allt de kan önska sig snälla? Hur kan barn som presterar toppresultat stänga in ett annat barn i en becksvalt skrubb? Jo, därför att föräldrar, vuxna, förebilder har slutat lyssna och börjat skynda. Mer.

Vi är så stressade i jakten på karriär, perfektion, och ny blandare att vi inte hinner med det som ska komma innan karriär, perfektion och ny blandare. Kalla det lycka, kalla det mening, kalla det vad du vill. Vi är fullt ut medvetna om att våra barn speglar våra beteenden men vi är så upptagna med att skynda att vi inte hinner ägna den tanken någon tid.

Har ni hört den förut? Moraliserandet kring status och karriär, kring försummelse och dåligt samvete? Varsågod och lyssna igen! Att bemöta kränkningen av en sjuåring med en prestationstopp är ett symptom på ett sjukt samhälle, och det samhället har inte lyssnat nog. Det är ett samhälle som nedärvt från stressade vuxna och som nu lett till trasiga barn i ett sammelsurium av ersättningsvuxna och kompensationspresenter.

Vi skyndar inte förbi barnen för att vi inte ser dem, vi skyndar förbi trots att vi ser dem. Och det är inte bara barn vi skyndar förbi. Det är tiggaren som vi hellre fryser över än hjälper. Det är medmänniskan i den pågående kvinnoemisshandel vi inte orkar vara. Eller när vi inte stannar vid någon annans soppatorsk. Frågan hänger i luften: hade vi ens stannat vid vår egen? Det är motståndet vi inte orkar ge och träden och skogen vi slutat se. Vi frotter oss med PK-floskler och allsköns vetande i samma takt som debattklimatet svänger och följer lydigt kurvorna för att undvika vågbrytare. Det är inte tiden som är knapp för vi har mer tid än våra förfäder någonsin haft. Inte heller är det skyggglappar. Vi har bara förfinat konsten att skynda in absurdum. Vi bajsar inte utan att samtidigt surfa, vi är så oroliga över att solen ska utebli under semestern att vi glömmer att man faktiskt har leddigt även när det regnar. Vi försöker mästra konsten att lyssna och prata samtidigt och allt som ringer i våra öron är det egna ekot. Det är rektorn som inte förstår ett rop på hjälp, varken från offret eller förövaren. För man har skyndat och skyndat för att leverera resultat av mätbar betydelse.

Alldeles innan jag kommer fram till bussen stannar jag upp. Personen bredvid mig, min medtävlare och tillika motståndare, stannar också upp. Jag blir så otroligt förvånad. Och först då ser jag att det är jag själv, speglad i simhallens långa glaskorridor. Jag har försökt skynda förbi mig själv. Ett vidrigt uppvaknande, ett uppvaknande jag hoppas ni stannar upp och funderar över innan ni skyndar genom semestern.

Helena Sandklef